

Un pensament de C A R L E S S A L V A D O R

HAVEM DE VIURE PER MENJAR

O SI MENJAR HAVEM PER VIURE ?

contestat per X A V I E R C A S P

El Motiu

~~Conta el Poeta~~

1
Estant al llit després de mal separ
sense que els ulls tancar en les ventalles
no se com fon ni com vaig començar
a cabdellar ~~però es el cert~~ que fih d'unes rondalles
naturalment en nostra llengua mare
que deu ens guard i més no ens desempare.

La poca nit no em duia cap repòs
i el cavillar més prompte em trastornava.
Buscant la son pel llit em rebolcava
i em feia mal, de cap a peus, el cos
que ~~me~~ badallar i ~~me~~ fer literatura
~~La ho sap tothom ben piques hores dura.~~
ab mateix temps poca estona

I estant així, com un encantament,
obria el cel estreta i viva esclatxa
per un baixà rabent amb raig d'argent
l'aire ferint, vibrant com una fletxa,
la visió més tendra de ma vida:
donna gentil amb vels de llum vestida.

2

Amb un somris alegre i cordial
em saludà i amb ven plaent i fina
que res no té de mort ni fantasmal
sino de vius, celest, i de divina
expressió amb ~~cora~~ faç pel goig encesa
així digué la nítica deessa.

- Deessa

L' hora s' ha fet, sempre, de les grans obres;
tuim ja prou tranquil vostre esperit
el dia és llarg i temps tuim en sobres
per dir allò que mai ningú no ha dit:
ço que hom pot dir parlant amb les estrelles
o allò que hom llig contat en les novel·les.

Poeta

No és ara temps, Deessa una senyora,
d' escriure vers, ni altres fantasies
puix que el menjar és car i escàs alhora
i no poc temps sino dies i dies
com un ^{malson} ~~castic~~ que Déu a l' home imposa;
escriure vers no puc, ni escriure prosa.

Deessa

3

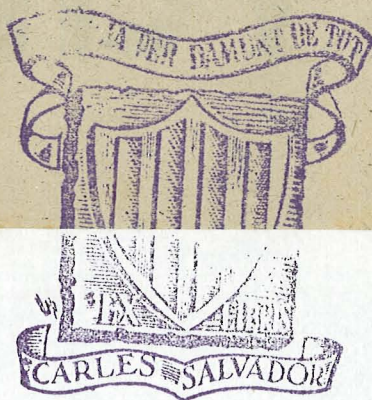
Haven perdut, Poeta, l'esperança?
El vostre mot ~~de~~ un dring de trist lament
i res no té l'antiga cohejança
del vostre cor, d'aquest inconscient
i taciturn parlar. Anunt el cor!
si és que volen la glòria del llor.

Poeta

Poc que me fa tenir honors i fama
si vaig perdent la carn cada minut
i em vaig secant i el cor quan més s'afama
marxa més tort i està més desvalgut.
L'ànima tinc als pens, vençuda, inútil,
com un drap vell, com una cosa fítil.

Deessa

Desesperat us veig i em meravella.
El vostre mal és mal ben general;
cap escriptor no té massa escudella
si té ben fort al cor son ideal.
Ja qui se'l ven pel dring d'un pessetes
però l'Olimp no és fet per tals poetes.

Potser això serà una fellaonia ^{un càstig bé}
 que el ~~seu càstig més~~ dur i ferm mereix
 però és segur que en esta terra mia
 havent gran fam la donen en escreix.
 I mentres que si algú amb un peu balla
 la major part badalla i més badalla.

No tenim carn, ni pa, tampoc farina,
 ni oli tenim, ni peix, ni bacallat,
 sucre no hi ha, no hi ha ni sacarina
 fesols, sigrois, qui sap qui n'ha menjat?
 La taula es fa proquet a poc curteta
 ni un mal ruquet, ni mala sardineta.

Tot el que veus o et dinen corruparies
 d'allò dolent que es llença als més perduts;
 però a quins preus, Senyor! Són llepolies
 fins els pinyols de datil tan eixuts.
 I en aquest món som ja tan miserables
 que uns sants del cel en semblen els diables.

Deessa

5

Heu oblidat, i això sembla mentida,
el dir antic del poble honrat i sà
que fins que els ulls es clouen tot és vida
i que no mai ens cal desesperar
puix que podem servar la benaurança
si el cor i al seny s'aferma l'esperança.

Heu de pensar, senyor, que encara viuen
homes de fe que esperen altres anys;
que van omplint calaixos del que escriuen
i que en llurs cors no anuen desenganys.
Vindrà l'abril, la gaia Primavera,
i el bell esclat dels mots que el cor delera.

Poeta

Deixen-me estar que ja no vullc escriure
puix que ja sé del viure l'estil clar.
D'ara en avant hauré tan sols de viure
pera menjar i sols per a menjar
que és foll voler sentar filosofia
contra corrent d'aquesta mena via.

6

Així vaig dir i alhora la Deessa
per castigar el meu atreviment
amb gran enmig, com una diablesa
pels ulls llançant espurnes vivaament,
va maleir, segons el seu judici,
el meu pensar a clares vistes me.

I s'enfugí. L'esclatxa no fulgura —
però una ven devalla fins el llit.
— Desgraciat! — em diu, asprament, dura,
I vaig dormir ~~tranquil~~ ^{beat} tota la nit
fins que la llum del sol alta i rosada
me despertà ja prop la migdiada.

Envio

Bon amic Cosp; llegida la contalla
diquen, si us plau, si tinc o no raó
car fóra boig voler posar batalla
a aquella llum que fon me visió.

Ja al meu cervell el punt està ben clar
però no vullc per res del món fer riure

o Havem de viure per^a menjar
o si menjar havem per^a viure?

Carles Salvador

Resposta de Xavier Casp

Quan el viure és només un crit del viure
i el cos un descarnat triomf del cos;
quan el riure és només un gest del riure
i és el mos - i no el bes - gaudi del mos,
l'enigma no assclix l'afany d'enigma,
sinó la veritat d'un greu estigma.

El problema que em feu no és pas problema,
car no és pas un alé desfet en dos.
La carn és vas on l'ànima s'extrema.
Unamuno diu : calze anguniós,
i jo, lluny del seu seny aristocràtic,
li dic, més clar de cor : bes poemàtic.

Amic Salvador : Crec les dues coses.
Menjar per viure és viure per menjar.
Sense roser no poden haver roses
i el viure és el roser del ver florar ;
la mort és el capoll... i es mor la vida.
Doncs cal viure i no es viu amb panxa buïda !

Vós pensàreu, en una ombra baixa
de "Les Nits" d'aquell gran francès Musset,
que l'ànima, infinita, mai no encaixa
amb el cos que és quelcom quasi concret.
Si us plau vindre al meu cant ventat de veus,
escolteu l'esperit i el cos més greus :

E l c o s

-8-

Vull només el riure boig
en oblit de la feresa de sostindre aquesta lluita.
Crec que el sol és molt més ~~sol~~ sol quan està roig
en el gaudi tan carnós del vesprejar, al qual la llum se sent finita.

Vull besar llavis amb dents ;
vull sentir-me home d'ardent musculatura ;
vull fugir d'afeixugar-me amb pensaments
bruts d'altura.

Crec molt més en un vi pur valent de graus
junt al baf d'un pur cigar de bona fulla,
que en els ritus de patir per fer esclaus
els desigs de sang i carn que el món despulla.

Menjar molt i beure molt fins que ja em crega un embriac.
i deixar que em facen gaudi tots els vicis.
Llavors sent tot un poder tan mitològic com un drac
que em fa guaita contra el vol dels sacrificis...

I la vida així no em vol.

A mi qué que tots treballen !

Vull fartar-me com es farta un qualsevol
sense doldre'm que els germans, per mi, badallen...

L' e s p e r i t

Ai, feble calze de ma vida !
Ai, bes macabre del patir !
Ets el capríci de mentida
que, per a absoldre'm, l'he de dir...

Qui diu que et lliures al baix gaudi
de tornar prompte al no ésser res ?
Tu no saps dir : "Domine exaudi"
que és el triomf sobre el després !

Si només ets el vas que em porta
per al suplici del meu pas,
per qué la forma et desconhorta
i renys l'enigma que et fa vas ?

Terra i més terra està a l'espera
de l'ideal redempció,
i a tu que em tens, per qué t'espera
servar la pau que et prega el jo ?

No t'inquietes i no em vesses,
car si t'embrutes del meu suc,
tu i jo serem un fang de presses
que ens llançarà al foc malastruc.

Em deu cobrir la teua terra
i sofrir tu els cruixits del món.
Deus ésser pur per a la guerra
on juga el vèncer més pregón.

Jo vull que menges per a viure
i així viuràs per a menjar,
car mai no és prou saber escriure,
sinó l'escriure el bon pensar.
La vida és tota un sagrat deure,
i hem de sostindre-la com és.
Els llavis són fets per a beure
o per a glòria del bes ?

Doncs, ni disbauxa golafrera
ni greu fugida de covard.
Ens cal saber capir l'espera,
però també cal no fer tard !!

E l c o s

Deixa, m ja.
Sempre tens la veu tan dolça i lluminosa:::
Quina llàstima que a mi en resulte va
l'abandó per eixa teua veritat tan amorosa...!!

L' e s p e r i t

Xopa't bé la boira interna
d'aquesta llum que redimix,
i sentiràs com és d'eterna
la joia ingent del que sofrix...!!

... ..

Amic : Si heu sentit
aquesta conversa d'enlairació,
digueu, al cos, l'home i al clar esperit,
la religió.

Clar que com açò
és com un criteri pròpiament meu,
com és natural, només té ressó
en el que, amb mi, creu.

Cal, doncs, un tercer
que, amb un xic de riure i un xic de verí,
ens vulga portar al punt més ciner.
Que us sembla, company i amic Santmartí ?

Xavier Casp

